

почитъ, а въ Римъ, въпрѣки тѣхното майсторство и изкуство, тѣ били или роби, или освободени роби.

Фалшификации и наказания. Както споменахме, само държавата имала право да сѣче монети. И въ старо време, както днесъ, наказвали съ най-голѣма строгостъ ония, които подправятъ монетитѣ. Така, въ единъ договоръ, сключенъ въ 430 г. преди Христа отъ гр. Фокея (на малоазийския брѣгъ), се предвижда смъртно наказание за монеторѣзача, ако той умишлено отсѣче по-леки монети, или отъ по-долно качество злато. Не били по-снизходителни и римлянитѣ. Въ време на републиката фалшификаторитѣ, ако сж свободни римляни,

Монета на гр. Амфиполь
(IV в. пр. Хр.).

били оставяни да ги изядатъ звѣроветѣ въ цирка, а ако били роби, посичали ги; на знатнитѣ отнемали богатствата и ги прашали на заточение. По-късно наказанията били извънредно строги, но това не избавяло държавата отъ постоянни гри-

жи за борба срещу тия вредители. Единъ отъ знаменититѣ фалшификатори въ древността билъ бащата на Диогенъ, банкеръ въ гр. Синопъ.

Обаче твърде често и самитѣ правителства сѣкли недоброкачествени монети. Това ставало, когато държавата се намирала въ затруднено стопанско положение. Тогава тя сѣкла медни и сребърни монети, обвити съ златна и сребърна тенекия, като налагала тия монети да иматъ сжщата стойностъ, както истинскитѣ. Така, Поликратъ (6 в. пр. Хр.), тиранинъ на Самось, за да избави острова отъ нахлуване на спартанцитѣ, далъ имъ голѣмъ откупъ, който билъ изплатенъ съ бронзови монети, увити въ тенекия отъ бѣло злато. Спартанцитѣ не могли да усѣтятъ измамата и се от-